

[Lønger]

lem tavshedspligt med hensyn til enhver oplysning om den verserende straffesag.

Hvis det ikke skal være uden mening, at indsatte – også varetægtsarrestanter – kan henvende sig til folketingets medlemmer, må folketingsmedlemmerne også have mulighed for at handle til fordel for den indsatte, hvis der f.eks. kommer oplysninger for dagen, som kræver det. Eventuelt kan det være nødvendigt at henlede pressens opmærksomhed på bestemte forhold, alt afhængigt af situationen og den konkrete sag. Det må derfor være op til det enkelte folketingsmedlem selv at tage stilling til, hvad der skal holdes hemmeligt af hensyn til den indsatte, hvad der skal holdes hemmeligt af hensyn til sagen, og hvad det er nødvendigt at søge at skaffe offentlig opmærksomhed om.

Det ønskes derfor oplyst, om tilfældige anstalter og arresthuse har hjemmel til at pålægge folketingets medlemmer en sådan generel tavshedspligt, og dermed, om disse står over folketinget.

Svar (13/3 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter bestemmelsen i retsplejelovens § 772, stk. 2, har en varetægtsarrestant ret til ukontrolleret brevveksling med retten, forsvareren, justitsministeren, direktøren for kriminalforsorgen og folketingets ombudsmand. Justitsministeren kan fastsætte regler om varetægtsarrestanters ret til at afsende lukkede breve til andre offentlige myndigheder eller enkeltpersoner.

I henhold til justitsministeriets bekendtgørelse nr. 491 af 12. september 1978 om ophold i varetægtsfængsel fastsætter direktoratet for kriminalforsorgen nærmere regler om varetægtsarrestanters brevveksling, herunder regler om deres ret til at afsende lukkede breve til andre offentlige myndigheder eller enkeltpersoner. Sådanne regler er fastsat i justitsministeriet, direktoratet for kriminalforsorgens cirkulære nr. 220 af 19. december 1980.

Efter disse regler, der alene omfatter varetægtsarrestanter, må breve til blandt andre medlemmer af folketinget ikke gennemlæses. Brevene skal fremsendes med følgeskrivelse med oplysning om brevskriverens fulde navn, fødselsdato og -år samt om, at den pågældende er varetægtsarrestant. I følgeskri-

velsen skal tillige anføres, at eventuelle oplysninger i brevet om den verserende straffesag ikke må videregives til andre end forsvareren og retsmyndighederne (politi, anklagemyndighed, domstol, justitsministeriet).

Baggrunden herfor er, at sådanne breve, der som anført ikke gennemses af politiet, kan indeholde oplysninger, hvis videregivelse vil kunne modvirke en sags opklaring, og som derfor vil være omfattet af den tavshedspligt, der i medfør af straffelovens § 152 bl.a. også omfatter medlemmer af folketinget. Følgeskrivelsen har til formål at gøre modtageren opmærksom herpå, og det har ikke været tanken hermed at fastsætte en tavshedspligt, der går ud over, hvad der følger umiddelbart af straffelovens regler. Der kan imidlertid være grund til at pege på, at det kan være vanskeligt for modtageren af sådanne breve at vurdere, hvornår videregivelsen af en oplysning i det konkrete tilfælde vil kunne modvirke en sags opklaring.

Da udformningen af følgeskrivelsen synes at kunne give anledning til tvivl på dette område, har jeg bedt direktoratet for kriminalforsorgen i samarbejde med politiet om at overveje, hvorledes ordningen bør tilrettelægges og følgeskrivelsen formuleres, så disse hensyn, der er nævnt ovenfor, kan varetages bedst muligt.

Spm. nr. S 783

Til *justitsministeren* (5/3 86) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Hvornår formoder ministeren at statsadvokaten for Sjælland har afsluttet sine overvejelser om at rejse tiltale i sagen om senge placeret på gangene på Hvidovre hospital?«

Begrundelse

Allerede i begyndelsen af november meddelte politiet i Hvidovre, at man havde afsluttet afhøringerne i sagen om de senge, der ulovligt var placeret på gangene på Hvidovre hospital.

Det virker umiddelbart, som om der er brugt meget lang tid til overvejelserne, og det må være rimeligt også for de implicerede parter at få afgjort, hvorvidt der rejses tiltale eller ej.

Svar (14/3 86):